

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 2. Quam verè Divus Ioseph Pater Christi ex eodem S. Augustino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

in gratiâ, in nomine Christi ex consensu ab invicem continere concupiscentiam carnis, non autem ab invicem continere charitatem conjugalem. Quanto illa reprimitur, tanto ista fortius confirmatur. Nonne sunt conjuges qui sic vivunt non querentes ab invicem fructum carnis, non exigentes ab invicem debitum concupiscentie corporalis? Et tamen illa subiecta est viro, quia sic decet: & tanto subiectior quanto castior: & ille uxorem diligit verè ut scriptum est, in honore & sanctificatione, tanquam cohæredem gratiæ sicut Christus, inquit, dilexit Ecclesiam, Ergo si copula est, si conjugium est, si non idè non est conjugium quia non fit illud quod etiam in non conjugate fieri potest sed illicitè potest: utinam possent omnes, sed multi non possunt, non ergo disjungant eos qui possunt, & propterea negent esse vel illum maritum vel illam uxorem, quia non sibi carnaliter miscentur, sed cordibus connectuntur, &c. Quæ ibi fusè prosequitur & hæc de veritate hujus paternitatis ex hoc sermone. Vide plura à nobis aliunde ex eodem Sancto Augustino in eam rem adducta supra.

SECTIO II.

Quàm verè Divus Ioseph Pater Christi ex eodem S. Augustino.

VIII. **N**on minus verè Pater Christi, inquit Divus Augustinus loco citato cap. 14. quam Patres ordinarii sint Patres filiorum quos opere carnis genuerunt. Accipe Sancti Doctoris ipsissima verba.

IX. *Ergo fratres mei, inquit, intendite qui liberorum procreandorum causâ habent uxores magni viri, quales fuisse Patres legimus, & multis documentis invenimus, clamantibus omnino sine dubitatione paginis sanctis: si qui ergo viri propter creationem tantummodo liberorum uxores habent, si eis posset præstari ut haberent filios sine concubitu, nonne ineffabili gaudio tantum beneficium amplecterentur? nonne cum ingenti lætitiâ susciperent? duo sunt enim opera carnalia quibus consistat genus humanum: in quæ*

duo opera prudentes & sancti ex officio descendunt, imprudentes autem in ea per cupiditatem ruunt. Aliud est enim ad aliquid officio descendere, aliud in aliquo per cupiditatem cadere. Quæ sunt ista quibus consistat genus humanum? In nobis ipsis primum est quod pertinet ad sumenda alimenta, quæ utique non possunt sine aliqua per carnem delectatione sumi, manducare & bibere: si non feceris morieris. Hoc ergo uno sustentaculo stat genus humanum pro modo naturæ suæ, manducando & bibendo. Sed per hoc sustentaculum sustentantur homines, quoad seipsos attingit: successioni autem non consulunt manducando & bibendo, sed uxorem ducendo. Sic enim consistat genus humanum, primum, ut vivant homines: sed quia aigentia quantâcumque corpori adhibita non possunt utique semper vivere: consequens provisio est ut nascentes succedant morientibus: quia ita est genus humanum sicut scriptum est quomodo folia in arbore: sed in arbore Olea, vel Lauro, vel aliqua huiusmodi, quæ nunquam sine comâ est, sed tamen non eadem semper habet folia, &c. sic & genus humanum, quotidie morientium detrimenta non sentit per supplementa nascentium, & sic pro modo suo stat universa species generis humani. Et sicut folia in arbore semper videntur, ita plena hominibus terra semper conspicitur. Si autem morerentur tantum, & non nascerentur; velut arbores quædam omnibus foliis, ita terra omnibus hominibus nudaretur: Cum ergo sic subsistat genus humanum, ut necessaria sint duo sustentacula, de quibus satis dictum est: ad utrumque sapiens, & prudens, & fidelis, officio descendit, non libidine cadit. Ad manducandum & bibendum quam multi voraciter irruunt, ibi ponentes totam vitam quasi ipsam causam vivendi? Nam cum idè manducant ut vivant, idè seputant vivere ut manducant. Istos omnis sapiens reprehendit, & maxime divina scriptura, edaces, ebriosos, belluones, quorum Deus venter est ad Philip. cap. 3. Hos ad mensam non adducit nisi concupiscentia carnis, non indigentia refectiois. Itaque isti cadunt in escam & potum, illi autem qui descendunt ex officio vivendi, non idè vivunt ut comedant, sed idè comedant ut vivant: Itaque istis prudentibus, & temperantibus, si offerretur ut sint cibo

Et potu viverent, quanto gaudio amplecterentur hoc beneficium. Tertio, ut quo cadere consueverunt, nec descendere cogentur, sed semper suspenderentur in Domino. Non deponeret eorum intentionem necessitas fulciendarum corporis ruinarum. Quomodo putatis Heliam sanctum accepisse quando accepit calicem aqua, & collyridam panis, ut satis ei esset in alimentum quadraginta dierum: cum magna utique latitâ: quia propter officium vita, non propter seruitutem concupiscentie manducabat & bibebat. Tenta hoc prestare se possis homini, qui beatitudinem totam & felicitatem in epulis, tanquam pecus in praesepti constituit. Odit beneficium tuum, repellit à se, panam putat: sic & in illo officio conjugali, libidinosi homines uxores non propter aliud querunt: & ideo vix tandem ipsis uxoribus contenti sunt: atque utinam si auferre non possunt, aut nolunt libidinem, non ultra eam progredi sinant, quam praescribit debitum uxorum, etiam quod infirmitati conceditur: sed plane si tali homini diceret quare ducis uxorem? Responderet tibi forte verecundatus, propter filios: si quis ei diceret (cui sine ulla dubitatione crederet) potens est dare tibi & omnino dabit tibi Deus filios etiam non operanti opus illud cum uxore: ibi certe concluderetur, atque fateretur, quod non propter filios quarebat uxorem. Confiteatur ergo infirmitatem, accipiat quod officiosè accipere praetendebat.

X. Prosequitur incomparabilis Doctor cap. 15. Sic illi priores sancti homines Dei filios querebant, filios suscipere volebant. Ad hoc unum iungebantur feminis, ad hoc feminis miscbantur, ut filios procrearent: ideo illis permissum est ut plures haberent: nam si libido placebat Deo, sic permitteretur illo tempore, & una femina haberet plures viros, quomodo unus vir plures feminas. Quare omnes feminae castae non habebant amplius uno viro, vir autem plures feminas, nisi quia plures habere feminas unum virum pertinet ad proles numerositatem: una autem femina non quo plures habuerit viros plures poterit parere filios. Quapropter fratres, si Patres nostri non ob aliud quam ad liberos procreandos iungebantur & miscbantur feminis: magnum illis esset gaudium, si praeter opus illud carnale possent habere filios propter quos habendos ad illud non libidine

ruebant, sed officio descendebant.

Quibus tam subtiliter & eruditè praestructis, ita concludit Augustissimus Augustinus. Propter hoc Ioseph non erat Pater, quia sine concupiscentia carnis susceperat filium? Absit ut hoc sentiat castitas Christiana, quod nec Iudaica sentiebat: quae scilicet Patres legales agnoscebat. Diligite uxores vestras, sed castè diligite: usque ad eum modum carnale opus expetite ut filios procreetis. Et quia aliter non potestis habere filios, ad illud cum dolore descendite. Pena est enim illius Adam de quo exorti sumus. Non extollamur de panâ nostrâ. Pena illius est qui meruit mortaliter gignere, quia peccato mortalis effectus est. Ipsam panam non subtraxit Deus, ut meminisset homo unde revocatur, & quo vocatur: & quereses illum amplexum ubi nullapote est esse corruptio. In illo ergo populo, quia oportebat fieri abundantem propagationem usque ad Christum per numerositatem plebis, in qua praefigurarentur omnia quae praefiguranda erant Ecclesiae documenta, habebant officium ducendarum uxorum, per quas populus cresceret, in quo populo praesignaretur Ecclesia.

XII. Prosequitur deinde cap. 16. At ubi natus est ipse Rex omnium gentium, capit dignitas virginalis à Matre Domini: quae & filium habere meruit & corrumpi non debuit: sic ergo erat illud conjugium, & sine ulla corruptione conjugum. Sic quod castè uxor peperit, cur non castè maritus acciperet: sicut enim castè conjux illa, sic ille castè maritus. Et sicut illa castè Mater, sic ille castè Pater. Qui ergo dicit non debuit dici Pater quia non sic genuerat filium, libidinem quarit in procreandis filiis, non charitatis affectum. Melius ille quod alius carne implere desiderat, animo implebat. Nam & qui adoptant filios castius eos corde gignunt quos carne non possunt. Videte fratres videte iura adoptionis, quomodo sit homo filius, cuius femine natus non est: ut plus in eo juris habeat voluntas adoptantis quam natura gignentis. Ita ergo non solum debuit esse Pater Ioseph, sed maximè debuit. Nam & de feminis quae uxores non sunt, generant homines filios, & dicuntur filii naturales, & praeponuntur eis filii conjugales. Quantum pertinet ad opus carnis, equaliter nati sunt: unde isti praeponentur, nisi quia castior est

Z z

uxoris

uxoris charitas de qua liberi procreantur? non illic attenditur commixtio carnis, quae in utraq; feminâ par est. Ubi vincit uxor nisi in affectu conjugii, affectu sincerioris castiorisq; charitatis? si ergo posset de uxore quisquam sine concubitu suscipere filios, non tanto debuit latius quanto est illa castior quam diligit amplius? Quam divinè hæc Divus Augustinus pro Sanctissimo ac castissimo nostro Josepho! ex quibus satis apparet quàm sublimiter fenserit hic incomparabilis Doctor de hæc paternitate.

XIII. Nec te moveant quisquis hæc legis verba illa Augustini ex hoc cap. 16. *Nam & qui adoptant filios castius eos corde gignunt, quos carne non possunt, quasi vel Patres adoptione præferat illis qui sunt generatione tales, vel paternitatem D. Josephi, compareret cum paternitate per adoptionem: nihil enim minus cogitavit D. Augustinus. Sed cum pronunciaverit & tam multis afferuerit negationem exercitii libidinis, aut carnalis commercii (quod comitari toler libido) in Divo Josepho non officere ejus paternitati verâ, id tantum confirmat exemplo paternitatis per adoptionem, in quâ nulla intervenit libido, & voluntas adoptantis id facit quod natura non potuit. Estque non comparatio similitum, sed argumentum à minori ad majus, ac si diceret: videte quod in adoptione hominum, illi quibus natura denegavit filios, alios sibi voluntate adoptant, quos ut ita dicam corde gignunt, qui ex lege humanâ fiunt adoptantis filii, & sine libidine, sine carnali commercio sunt filii: si ergo hoc potest sola adoptio & voluntas humana, quid cogitandum in nostro casu, ubi Deus ipse D. Josepho filium suum ex uxore jam uxore dedit, & habere voluit licet sine carnali commercio? hæc est argumentatio D. Augustini ex ipsius verbis admetitis manifesta.*

XIV. Et quia ut aiunt Docti, *in geminatis non cadit error*, confirmatur hæc doctrina Divi Augustini ex eodem Augustino lib. 2. de Consensu Evangelistarum cap. 1. ubi explicans verba illa: *Et ibant parentes ejus per singulos annos, &c.* ita habet: *sed ne quisquam hic parentes consanguineos potius Maria cum*

ipsâ Matre ejus intelligendos putet, quâ ad illud respondebit quod ipse item Lucas superius dixit. Et erant Pater ejus & Mater mirantes super his quæ dicebantur de illo: Cum igitur ipse narret non ex concubitu Josephi, sed ex Mariâ Virgine natum Christum, unde eum Patrem ejus appellat, nisi quia & virum Mariæ rectè intelligimus sine commixtione carnis, ipsâ copulatione conjugii, & ob hoc etiam Christi Patrem multo conjunctius qui ex ejus conjugio natus sit, quam si ei esset aliam de adoptatus. Ex quo textu patet bonitas nostræ explicationis textui Augustiniano præcedenti numero data, & Divum Augustinum hic & ibi sibi coherere, meque idè & omnes cordatos illi hæc in re prudenter adherere.

SECTIO III.

Quantum D. Josephus Christi Pater ex D. Augustino citato?

PROgreditur Divus Augustinus, & cap. 20. hoc ipsum quod intendimus probando, etiam asserit firmius Christi Patrem esse Divum Josephum quàm sint cæteri homines Patres filiorum quos ex se genuerunt, pro quo accipe ipsa verba Divi Augustini dicto cap. 20.

Iam verò illud quia movere non debet, quare per Joseph, & non per Mariam generationes numerentur, satis dictum est, quia sicut illa sine carnali concupiscentia Mater, sic ille sine carnali commixtione Pater. Per illum ergo descendant, & per illum ascendant generationes: nec eum propterea separemus, quia defuit carnalis concupiscentia, major puritas confirmet Paternitatem, ne ipsa Sancta Maria nos reprehendat. Illa enim nomen suum proponere noluit marito suo, sed dixit, Pater tuus & ego dolentes quærebamus te. Non ergo faciant perversi murmuratores quod conjux casta non fecit. Numeremus ergo per Joseph, quia sicut castè maritus sic castè Pater est: Sed proponamus virum femina ordine naturæ & legis Dei. Nam si remoto illo, illam constituamus, dicit ille, & rectè dicit, quare